

lade noget tilbage at ønske i Retning af Tydelighed. Som jeg allerede bemærkede forrige Gang, jeg havde Ordet om denne Sag, er det jo vanskeligt og vil tage uforsholdsmissig Tid her at komme dybt ind paa faktiske Forhold. Jeg maa imidlertid berøre nogle af det ærede Medlem fremdragne Punkter. Jeg skal gøre det saa kort som muligt. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde stillet mig saaledes, som om det var min Opgave at forsvare Politiet. Hvis man derved vil forstå, at jeg havde gjort det til min Opgave at søge at vække Politiet rent paa alle Punkter, saa maa jeg beneægte, at noget saadant ligger i mine Udtalelser. De vise tilstrækkelig, at jeg er villig til at foretage de fornødne Undersøgelser, hvor man maatte mene, at Politiet havde fejlet. Jeg udtalte ogsaa, at jeg erkendte, at der ved Politiet her til Lands kunde være Staa banker, som man kunde ønske fjernede. Men ganske anderledes stiller Sagen sig, hvis der i denne Sal eller i Landstinget maatte blive paaberaabt Fakta, som ikke forholde sig, som de fremstillede, eller hvis der af Fakta uddrages urigtige Slutninger, thi saa ønsker jeg det for en Selvsøge, at jeg for saa vidt jeg er i Stand dertil, søger at behjælp vedkommende Sags rette Sammenheng. Jeg gad vidst, hvem det i denne Sal skulde, naar der fremkommer noget faktisk urigtigt om Politiet, varetage dets Forb, naar det ikke skulde være Justitsministeren? Angaaende den hvide Kone, som paa Nørrebro blev antruffen af Politiet, behandlet som beruset og bragt til Politistationen, udtalte det ærede Medlem en Sætning, som i sin Almindelighed er fuldstændig rigtig, nemlig at det ikke stillede Politiet bedre, at hun var syg, men Sagen er jo, at Politiet ikke vidste, at hun var syg, men efter hvad jeg har oplyst, havde samme Grund som alle andre til at antage hende for beruset og derefter behandlede hende som saadan. Man maa altsaa ved Siden af den Sætning, det ærede Medlem anførte, stille den, at hvor beklagelig selve Historien end er, kan det ikke stille Politiet værre, at det ansaa hende for at være beruset og behandlede hende som saadan. Det ærede Medlem gjorde mig opmærksom paa, at jeg med Hen syn til det andet i det ærede Medlems tidligere Foredrag omtalte Tilfælde havde sparet med en Dmtale af den Behrødsse Sag; det var imidlertid Sagen Beatrice, han havde sigtet til. Jeg anførte den Gang, at jeg havde været lidt uvis derom, men at jeg ganske naturlig kom til at tænke paa den Behrødsse Sag, da det ærede Medlem omtalte det paa gældende Fruentimmer som en agtværdig Bor-

gerkone, thi jeg tror ikke, at man kan falde den saakaldte Beatrice en agtværdig Borgerkone. Der er ganske vist et Blad, der har søgt at skildre hende som en dydfuld Kvinde, der blot ikke vilde indgaa Egtetab og derfor levede i et saakaldt Samvittighedsægtetab, men i øvrigt var sødelig. Det forhold sig imidlertid ikke saa. Det paa gældende Fruentimmer har afgivet Tilstaelse om, at hun i de 4 sidste Aar har drevet Utugt for Betaling, hvorfor Politiet ogsaa med god Grund har givet hende en Advarsel foruden at lade hende undersøge af en Læge. Det ærede Medlem talte om, at det var mærkeligt, at Politiet vilde nedværdige sig til at tigge af hende. Politiet har imidlertid ikke tigget af hende, men en Slet Politibetjent har søgt at skaffe sig Fordele hos hende. Det kan dog ikke plette hele Politiet, at en enkelt Betjent gør noget saadant. Jeg skal tilføje, at da dette kom til hans overordnede Rådskab, blev han straffet disciplinært ved, at han blev forflyttet til en Stilling, hvor han fik mindre Indtægt. Det ærede Medlem sagde, at han ved sin Henvisning til Grundlovens § 81 havde haft for Øie, at Politiet ved Hjælp af Viceværten trængte sig ind i det paa gældende Fruentimmers Hus. Ja, det forholder sig nu saa som saa hermed. Jeg maa, siden det er kommet frem i denne Sal gøre nogle ganske korte Bemærkninger til Behsning af dette Forhold. Det omtalte Fruentimmer havde boet forskellige Steder, hvor der var kommet Klager til Værterne over det Liv, hun førte, og som var de øvrige i de forskellige Huseboende Familier i høj Grad imod. Hun boede i Foraaret i en første Sals Lejlighed i Havnegade, og der kom der ogsaa Behsninger til Viceværten. Folk truede med at flytte ud, og en, der havde lejet Lejlighed i Huset, vægrede sig ved at flytte ind. Viceværten henvendte sig da til Politiet. Da nu Politiet, efter at have undersøgt Sagen, fik at vide, at det virkelig forholdt sig saa, at de øvrige Beboere af Huset havde truet med at flytte, og at Folk vægrede sig ved at flytte ind, tog det Sagen i sin Haand. Der blev saa sendt to Politibetjente til denne Dame for at afhente hende til Politinspektøren. Da den ene Betjent kom op og ringede paa, kom en pige til Stede, men hun nægtede Damen hjemme. I det samme kom imidlertid Damen til og meldte sig, og da Betjentene havde sagt, i hvilket Grunde de kom, erklærede hun sig ogsaa villig til at følge med, men Politiet skulde vente udenfor. Der gik lang Tid, og hun kom ikke. Politiet henvendte sig atter ved Døren, og disse Under handlinger tog et Par Timer, uden at hun